

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 12. januara 2015. godine
Ref. br.: RK748/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI111/14

Podnosioci

Mladen Denić i Milorad Vitković-Denić

Ocena ustavnosti
rešenja Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja
koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju,
AC-I.-13-0041, od 5. juna 2014. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosioci zahteva

1. Zahtev su podneli g. Mladen Denić i g. Milorad Vitković-Denić (u daljem tekstu: podnosioci zahteva) sa prebivalištem u Kraljevu, Republika Srbija. Podnosiocce zahteva zastupa g. Branislav M. Vitković, sa prebivalištem u Kraljevu, Republika Srbija.

Osporena odluka

2. Osporena odluka je rešenje AC-I.-13-0041 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova, za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbena veće PKVS), od 5. juna 2014. godine, za koje podnosioci zahteva izjavljuju da su primili 16. juna 2014. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojim je odbijena žalba podnosioca zahteva podneta protiv rešenja (SCC-11-0026 PKVS, od 20. marta 2013. godine) Specijalnog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova, za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Specijalno Veće PKVS) u vezi sa povraćajem nepokretne imovine.
4. Podnosioci zahteva tvrde da su redovni sudovi povredili njihova prava garantovana Ustavom, odnosno članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32 [Pravo na pravno sredstvo], članom 46 [Zaštita imovine] i članom 54 [Sudska zaštita prava] u vezi sa članom 102 [Opšta Načela Sudskog Sistema] i članom 103 [Organizacija i Jurisdikcija Sudova] stav 7.
5. Podnosioci zahteva takođe traže od Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) da uvede privremenu meru, odnosno da zabrani svaku prodaju, preprodaju, davanje u zakup ili podzakup, izgradnju i stavljanje bilo kakvih tereta na nepokretnost koja je predmet spora.

Pravni osnov

6. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članovima 27 i 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilima 54, 55 i 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

7. Dana 1. jula 2014. godine, podnosioci zahteva su podneli zahtev Sudu.
8. Dana 5. avgusta 2014. godine, podnosioci zahteva su podneli dodatni dokument, kojim su tražili od Suda da uvede privremenu meru.
9. Dana 6. avgusta 2014. godine, predsednik Suda je odlukom GJR. KI111/14 imenovao sudiju Kadria Kryeziua za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednik je odlukom KSH. KI111/14 imenovao Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Almiro Rodrigues i Ivan Čukalović.
10. Dana 8. avgusta 2014. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i tražio od Mladena Denića da dostavi punomoćje za Branislava M. Vitkovića, u slučaju da on bude izabran za njegovog zastupnika, kao što je najavljeno u zahtevu. Istog dana, Sud je poslao kopiju zahteva Žalbenom veću PKVS-a.

11. Dana 20. avgusta 2014. godine, Mladen Denić je dostavio Sudu traženi dokument.
12. Dana 12. septembra 2014. godine, Sud je obavestio Posebnu komoru Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: PKVS) o registraciji zahteva i tražio da komentarišu o tvrdnjama, pokrenutim od strane podnosilaca zahteva u vezi sa prekomernim trajanjem postupka.
13. Dana 23. septembra 2014. godine, PKVS je dostavila svoje komentare.
14. Dana 8. decembra 2014. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu, u punom sastavu, da proglasi zahtev neprihvatljivim i odbije zahtev za privremenu meru.

Pregled činjenica

I. Postupak pred Ustavnim sudom

15. Pored ovog zahteva, podnosioci zahteva su podneli i dva druga zahteva Sudu. Prvi zahtev (KI18/10) je podnet 24. februara 2010. godine, a drugi (KI130/11) 3. oktobra 2011. godine.
16. Dana 12. aprila 2011. godine, Sud je odlučio o slučaju br. KI18/10 i odbacio zahtev podnosilaca za ocenu ustavnosti rešenja (Gzz. br. 36/2007, od 13. decembra 2007. godine) Vrhovnog suda Kosova kao neprihvatljiv, jer nisu iscrpeli sva raspoloživa pravna sredstva.
17. Po prijemu gore navedenog rešenja o neprihvatljivosti, podnosioci zahteva su podneli Sudu svoj drugi zahtev, kojim su tražili preispitivanje navedenog rešenja Suda.
18. Dana 4. maja 2012. godine, Sud je doneo rešenje o slučaju br. KI130/11 i odbio zahtev podnosilaca za preispitivanje rešenja o neprihvatljivosti u skladu sa pravilom 36 (3) e) Poslovnika, jer je smatrao da ne postoji dovoljan osnov za donošenje nove odluke. I pored toga, u vezi sa žalbom podnosioca zahteva u odnosu na prekomerno trajanje postupka, Sud je naveo da ovo rešenje „*ne sprečava podnosiocima zahteva da podnesu novi podnesak kojim će se žaliti na prekomerno trajanje postupka*“, a nakon što žalbe postave „*u žalbenom postupku pred višim sudom, uključujući i Vrhovni sud*“.
19. Dana 1. jula 2014. godine, podnosioci zahteva su podneli Sudu svoj treći zahtev, u kome osporavaju ustavnost rešenja (AC-I.-13-00415 od 5. jula 2014. godine) Žalbenog veća PKVS-a.

II. Postupak pred redovnim sudovima

20. Dana 4. decembra 2006. godine, podnosioci zahteva su podneli tužbu PKVS-u, kojom su tražili povraćaj nepokretnosti, koja je nacionalizovana radi osnivanja Poljoprivredne zadruge Kosova (kasnije poznata kao “Društveno preduzeće Kosovo Eksport”).

21. Dana 31. januara 2007. godine, Specijalno veće PKVS-a je rešenjem (SCC-06-0498) uputilo predmet radi suđenja Opštinskom sudu u Prištini.
22. Dana 16. aprila 2007. godine, Opštinski sud u Prištini (presuda P. br. 236/97) presudio je predmet, i utvrdio svojinu podnosioca zahteva na nepokretnost i naložio prenos imovine u posed podnosioca zahteva.
23. Dana 13. decembra 2007. godine, postupajući po zahtevu za zaštitu zakonitosti koji je podneo Državni tužilac, Vrhovni sud (rešenje Gzz. br. 36/2007) je ukinuo gore navedenu presudu Opštinskog suda i vratio predmet Opštinskom sudu na ponovno suđenje.
24. Dana 3. oktobra 2011. godine, nakon što je slučaj vraćen Opštinskom sudu u Prištini, i dok je slučaj još uvek čekao na rešavanje, podnosioci zahteva su podneli paralelnu tužbu PKVS-u i tražili da se:
 - a) Presuda (P. br. 236/97, od 16. aprila 2007. godine) Opštinskog suda u Prištini potvrdi od strane PKVS-a, jer prema podnosiocima zahteva: „*na ovu presudu nije uložena žalba, tako da je ona postala pravosnažna 5. maja 2007. godine*“; i
 - b) Rešenje (Gzz. br. 36/2007, od 13. decembra 2007. godine) Vrhovnog suda Kosova proglasi ništavnim i nevažećim, jer: „*Vrhovni sud nije imao nadležnost da razmatra presudu Opštinskog suda P. br. 236/97, jer je na osnovu odluke o upućivanju SCC-06-0498, Posebna komora zadržala isključivu nadležnost za žalbu protiv rešenja ili presude prvostepenog suda.*“
25. Dana 22. juna 2012. godine, Opštinski sud u Prištini je prosledio spise predmeta [ponovljeni postupak slučaja P. br. 236/97] PKVS radi rešavanja. Predmet je registrovan u PKVS-u, pod brojem C-III-12-1095, gde i dalje čeka da bude rešen.
26. Dana 4. marta 2013. godine, podnosioci zahteva su podneli PKVS-u zahtev za izdavanje preliminarne sudske zabrane protiv troje tuženih, odnosno Vrhovnog suda Kosova [prvotuženi], g. M.M. [drugotuženi] i društvenog preduzeća Kosovo Eksport [trećetuženi].
27. Dana 20. marta 2013. godine, Specijalno veće PKVS-a je rešenjem SCC-11-0026 odbacilo kao neprihvatljive tužbu podnosioca i zahtev za izdavanje preliminarne sudske zabrane. U obrazloženju svog rešenja, Specijalno veće PKVS-a je navelo:

“[...] Sud nalazi da je postupak po tužbi koja je prvobitno podnesena Posebnoj komori dana 4. decembra 2006. godine, SCC-06-0498, a koja je prosleđena Opštinskom sudu u Prištini, još uvek u toku, zbog toga što o njoj nije odlučeno konačnom sudskom presudom. Na osnovu člana 4.4 ZPK-a, predmet je vraćen Posebnoj komori od strane Opštinskog suda u Prištini i sada se vodi pod brojem predmeta C-III-12-1095. Dvojica tužilaca u ovom predmetu podneli su tužbu o kojoj je ovde reč, kojom su od Posebne komore

zahtevali da potvrdi presudu Opštinskog suda u Prištini [Presudom br. 236/97, od 16. aprila 2007. god] koju je Vrhovni sud [Rešenjem Gzz. br. 36/2007, od 13. decembra 2007. god] ukinuo po zahtevu za zaštitu zakonitosti. Međutim, budući da je prvobitni postupak još uvek u toku, te da je isti pokrenut pre predmeta o kojem je ovde reč, kasnija tužba morala je da bude odbačena na osnovu člana 262.3 i 262.4 Zakona o parničnom postupku, br. 03 /L-006 [...].

Prema tome, tužba ne ispunjava uslove prihvatljivosti iz člana 28.2 ZPK-a, te se odbacuje kao neprihvatljiva. Shodno tome, i zahtev za izdavanje preliminarne sudske zabrane je neprihvatljiv“.

28. Dana 8. aprila 2013. godine, podnosioci zahteva su podneli Žalbenom veću PKVS-a žalbu na rešenje Specijalnog veća PKVS-a. Podnosioci zahteva su u svojoj žalbi, podnetoj Žalbenom veću PKVS-a tražili „da poništi ožalbena rešenje, da potvrdi da je rešenje Vrhovnog suda Kosova ništavno i nevažeće, da potvrdi presudu Opštinskog suda u Prištini, P. br. 236/97, od 16. 04. 2007, i da obaveže Katastarsku službu u Prištini da u potpunosti implementuje ovu presudu, takođe da poništi prenos urađen od 2004. godine u vezi predmeta spora“.
29. Dana 5. juna 2014. godine, Žalbeno veće PKVS-a (rešenje AC-I.13-0041) je odbilo žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i utvrdilo:

“Ožalbena rešenje je pravilno i potvrđeno. Načelna tužba još uvek čeka na rešavanje u PKVS pod brojem C-III-1095. Predmet spora je isti, jer tužilac želi da nastavi sa načelnom tužbom potvrđivanjem originalne presude Opštinskog suda u Prištini i stranke su iste jer dodavanje Vrhovnog suda Kosova u isti postupak sa istim zahtevom ne menja stvari. Drugim rečima, tužioci traže da se ista tužba reši istom presudom. [...]”

Navodi podnosioca zahteva

30. Podnosioci zahteva tvrde da su redovni sudovi povredili njihova prava garantovana Ustavom, tačnije članom 31 [Pravo na Pravično i Nepriistrasno Suđenje] i članom 32 [Pravo na Pravno Sredstvo], članom 46 [Zaštita Imovine] i članom 54 [Sudska Zaštita Prava] u vezi sa članom 102 [Opšta Načela Sudskog Sistema] i članom 103 [Organizacija i Jurisdikcija Sudova] stav 7.
31. Kako bi potkrepili tvrdnje o povredama člana 31. Ustava, podnosioci zahteva izjavljuju da je: *Vrhovni sud Kosova (iako su Tužioci isticali njegovu nenadležnost), kao nenadležni sud, prihvatao da raspravlja podneti zahtev JTK [Javnog tužilaštva Kosova], i donosi nezakonito-neobavezujuće rešenje Cml-Gzz. br. 36/2007 od 13.12.2007. god., koje do danas stvara trajno stanje.“*
32. Pored toga, podnosioci zahteva tvrde da: *“[...] Žalbeno veće Posebne komore [...] nije bilo pravilnog sastava koje treba da se sastoji od tri (3) međunarodne sudije i dve (2) domaće sudije kako to predviđa član 3, stav 12. Zakona o br. 04/L-033 o Specijalnoj komori VSK, koji je na snazi od 01.07.2014. godine“.*

33. Potkrepljujući svoje tvrdnje o prekomernom trajanju postupaka, podnosioci zahteva tvrde da: „nezakonitom odlukom Vrhovnog suda Kosova i daljim ponašanjem Opštinskog-Osnovnog suda u Prištini, stvoreno je trajno stanje u periodu 16.04.2007-13.12.2007-22.06.2012 godine i dalje, zbog čega Tužioci ne mogu normalno da uživaju i raspoložu svojom imovinom po pravosnažnoj presudi Opštinskog suda u Prištini P. br. 236/97 od 16.04.2007 god., koja se mora sprovesti kao konačna presuda [...].
34. U vezi sa navodnim povredama člana 46. Ustava, podnosioci zahteva izjavljuju da: “[...] rešenjem Vrhovnog suda Kosova, nenadležnog za postupanje u ovom postupku, Cml-Gzz. br. 36/2007 od 13.12.2007. godine, nezakonito je ukinuta pravosnažna presuda P. br. 236/97 od 16.04.2007. god., čime nam je onemogućeno da slobodno koristimo našu imovinu [...].”
35. U vezi sa navodnim povredama člana 54. u vezi sa članovima 102 i 103. stav 7 Ustava, podnosioci zahteva tvrde: “[...] u predmetnom sporu su se nezakonito uključili u 2007. god., Javni Tužilac Kosova i Vrhovni sud Kosova, kao nenadležne institucije [...]”. U tom smislu, podnosioci zahteva “[...] mole Ustavni sud Republike Kosovo da na osnovu člana 25. stav 25.1 u vezi sa članom 182. stav 182.2f, Zakona br. 03/L-006, br. 04/L-118 o parničnom postupku, reši sukob u vezi sa nadležnošću u ovoj pravnoj stvari između Posebne komore Vrhovnog suda Kosova i samog Vrhovnog suda Kosova.”
36. Konačno, podnosioci zahteva traže od Suda sledeće:

*„Predlažemo da Ustavni sud ukine: rešenje Specijalne Komore VSK AC-I-13-0041A0001 od 05.06.2014 god., i rešenje SCC-11-0226 od 20.03.2013. god., kao i rešenje nenadležnog suda-Vrhovnog suda Kosova Cml-Gzz.br. 36/2007 od 13.12.2007 godine.
Pravosnažna presuda Opštinskog suda u Prištini, P. br. 236/97 od 16.04.2007 god., ostaje na snazi [...].*

Prihvatljivost zahteva

37. Sud prvo treba da ispita da li su podnosioci zahteva ispunili uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.
38. U cilju rešavanja tvrdnji podnosioca zahteva, koje imaju veze sa navodnom ustavnom povredom, Sud smatra da one mogu biti rezimirane i podeljene na sledeći način:
- A) Navodi u pogledu tvrdnje o nezakonitoj odluci Vrhovnog suda [član 31. Ustava];
 - B) Navodi u pogledu tvrdnje o prekomernom trajanju postupka [član 31. u vezi sa članom 46. Ustava];
 - C) Navodi u pogledu tvrdnje da Žalbeno veće PKVS-a nije imalo pravilan sastav prilikom odlučivanja o žalbi podnosioca zahteva [član 31. Ustava];

- D) Navodi u vezi tvrdnje o nenadležnosti javnog tužioca i Vrhovnog suda da intervenišu u slučaju podnosioca zahteva [član 54. u vezi sa članom 102. i 103 stav 7 Ustava]

A) U pogledu tvrdnji podnosilaca zahteva o nezakonitoj odluci Vrhovnog suda [član 31. Ustava]

39. Na osnovu gore navedenog, podnosioci zahteva tvrde povredu člana 31. Ustava navodeći da je Vrhovni sud Kosova "[...] doneo nezakonitu odluku Gzz. br, 36/2007 od 13.12.2007. god., koja je stvorila trajnu situaciju koja je trajala do danas".

40. Sud podseća da je već razmotrio tvrdnje podnosilaca zahteva o navodnoj „nezakonitoj“ odluci (Gzz. br. 36/2007, od 13. decembra 2007. godine) Vrhovnog suda Kosova kada je odlučio o prvom zahtevu podnosilaca (vidi slučaj br. KI18/10, Ustavni sud, rešenje o neprihvatljivosti, od 17. avgusta 2011. godine) utvrđujući:

“36. Vezano sa ovim zahtevom, Sud primećuje da se isti bavi pitanjima koja su se dogodila pre 15. juna 2008. god. i stoga ne spadaju u nadležnosti Suda. Stoga, Sud treba da odbaci zahtev kao ratione temporis nekompatibilan.

37. Čak i ako uzmemo u obzir da u ovom slučaju postoji stalna situacija, ako je do povrede Ustava došlo nakon akta koji je izvršen pre nego što je Ustav stupio na snagu i da posledice tog prvobitnog akta i dalje postoje, čime bi Sud imao nadležnost da razmotri žalbu, zahtev je neprihvatljiv.

38. Na većanju održanom 13. decembra 2007. god., na kojem podnosioci zahteva nisu učestvovali, Vrhovni sud je usvojio zahtev za zaštitu zakonitosti državnog tužioca, poništio presudu Opštinskog suda od 16. aprila 2006. god. i vratio slučaj Opštinskom sudu na ponovno suđenje. Podnosioci zahteva do sada nisu predali nikakav dokaz koji ukazuje da je Opštinski sud odredio ročište i doneo odluku po ovom pitanju, osim što su Opštinskom sudu podneli iste žalbene navode koje su predali i ovom Sudu.

39. Vezano sa tim, Sud se poziva na član 113. stav 7 Ustava i član 47. stav 2 Zakona, prema kojima pojedinci koji podnesu zahtev Sudu moraju pokazati da su iscrpeli sva pravna sredstva predviđena primenljivim zakonom.“

41. Stoga, u vezi sa ovim tvrdnjama, Sud se poziva na pravilo 36 (3) d) Poslovnika, koje propisuje:

(3) Zahtev nije dopustiv za razmatranje u svakom od sledećih slučajeva:

[...]

d) kada je Sud već doneo odluku o predmetnoj stvari i kada zahtev ne sadrži dovoljan osnov za donošenje nove odluke; [...].“

42. Sud naglašava da, iako ovim konkretnim zahtevom podnosioci osporavaju odluku AC-I.-13-0041 Žalbenog veća PKVS, suština navoda podnosilaca počiva na njihovom nezadovoljstvu odlukom (Gzz. br. 36/2007, od 13. decembra 2007.

godine) Vrhovnog suda Kosova, kojom je presuda (P.br. 236/97, od 16. aprila 2007. godine) Opštinskog suda u Prištini poništena, i slučaj vraćen na ponovno razmatranje.

43. U tom smislu, Sud primećuje da su tvrdnje pod tačkom A iste kao tvrdnje iznete u prvom zahtevu podnosioca, i iste je razmotrio u svom rešenju o neprihvatljivosti u slučaju br. KI18/10.
44. Shodno tome, Sud zaključuje da na osnovu pravila 36 (3) d) Poslovnika, ne može ponovo da razmatra tvrdnje koje je već jednom razmatrao.

B) U pogledu tvrdnji podnosioca zahteva koje se odnose na prekomerno trajanje postupka [član 31. u vezi sa članom 46. Ustava]

45. Podnosioci zahteva tvrde da je povređen član 31. u vezi sa članom 46. Ustava, jer je, prema njima, „*stvoreno trajno stanje u periodu od 16.04.2007 – 13.12.2007 – 22.06.2012. god., i dalje*“ zbog „*ponašanja Osnovnog/ Opštinskog suda u Prištini*“.
46. Pored toga, podnosioci zahteva tvrde: „*Posebna komora Vrhovnog suda spisima predmeta dodeljuje [...] novi broj C-III-12-1095, ali od 22.06.2012. godine pa do danas nije preduzela nikakve procesne radnje, najverovatnije opet pod pritiskom nezakonito uknjiženih vlasnika spornog zemljišta.*“
47. Prilikom razmatranja ovih tvrdnji, Sud skreće pažnju na član 47.2 Zakona, koji propisuje: „*2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.*“
48. Takođe, Sud se poziva i na pravilo 36 (1) b) Poslovnika, koje propisuje: „*(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve: (b) samo ako su iscrpljena sva delotvorna pravna sredstva, koja su na raspolaganju po zakonu, protiv pobijene presude ili odluke.*“
49. Kako bi se adresirali navodi podnosioca zahteva o prekomernom trajanju postupka, i uticaja koje bi navodna trajanja imala na druga ustavna prava podnosioca zahteva, Sud takođe podseća na svoje obrazloženje u slučaju KI130/11, kada je kao preuranjene odbacio tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa „*trajanjem postupka*“. Tom prilikom, Sud je utvrdio:

„*17. [...] žalba podnosioca, koju su trenutno predali ovom Sudu, na prekomerno trajanje postupka još uvek nije rešena od strane Opštinskog suda. Dakle, svi uslovi u vezi sa navodnim prekomernim trajanjem postupka treba da budu zadovoljeni od strane podnosioca pred tim sudom, a ako nisu zadovoljeni, postaviti ih u žalbenom postupku pred višim sudom, uključujući i Vrhovni sud.*

„*18. Sledi da je zahtev neprihvatljiv u skladu sa pravilom 36 (3.e) Poslovnika o radu, međutim, kao što je ranije navedeno, to ne sprečava podnosioca da podnesu novi podnesak u kome će se žaliti na prekomerno trajanje postupka.*“

50. Sud podseća da Evropski sud za ljudska prava u slučajevima odugovlačenja postupka pred domaćim organima predviđa nekoliko uslova, kao što su: kompleksnost predmeta, ponašanje podnosioca zahteva, ponašanje relevantnih organa, rizik za pokretača postupka, stanje (faza) postupka, itd.
51. U tom smislu, Sud primećuje da se podnosioci zahteva, u suštini, žale na ponašanje nadležnih organa, konkretno Opštinskog suda u Prištini i PKVS-a.
52. Što se tiče kriterijuma ponašanja nadležnih organa, Sud ocenjuje da je Vrhovni sud Kosova vratio predmet Opštinskom sudu u Prištini na ponovno suđenje dana 13. decembra 2007. godine. Opštinski sud je odlučio da prosledi predmet PKVS na suđenje 22. juna 2012. godine. Kako je potvrđeno od strane Specijalizovanog veća PKVS-a i Žalbenog veća PKVS-a, predmet je trenutno u toku.
53. Pored toga, Sud uzima u obzir odgovor od PKVS-a, u vezi sa navodima koji su pokrenuli podnosioci zahteva u pogledu prekomernog trajanja postupka. U svom pismu upućenom Sudu, PKVS je naglasila da:

“[...] Specijalizovano veće Posebne komore je dana 17. aprila 2013. godine, na osnovu zahteva tužilaca donelo rešenje o spajanju postupka u ova dva predmeta, tako da je predmet C-III-12-1100 pripojen predmetu C-III-12-1095.

Istim rešenjem naloženo je Pisarnici Posebne komore da ovaj predmet zavede pod novim brojem za Veće za likvidacije pri Posebnoj komori. [...] S obzirom da je ovaj predmet bio veoma voluminozan i nesređen, on je kompletiran u Pisarnici i dana 19.09.2014. godine predat je u rad sudiji. Uбудućе će se u vezi sa ovim predmetom nastaviti postupak u skladu sa pravilima Zakona o Posebnoj komori, o čemu će stranke biti redovno informisane.”

54. Kada je reč o vremenskom periodu 2007 – 2012, Sud podseća da je Opštinski sud pružio objašnjenje koje je dostavljeno 22. februara 2012. godine, u vreme kada je Sud ocenjivao prihvatljivost drugog zahteva podnosioca, slučaj br. KI130/11. U svom objašnjenju, Opštinski sud je naveo:

“[...] Sud trenutno ispituje svoju predmetnu nadležnost, s obzirom da je u svim pomenutim tužbama tužena Zemljoradnička zadruga Kosovo [...] i zato što je u međuvremenu stupio na snagu Zakon o Posebnoj komori Vrhovnog suda.

Ovim vas obaveštavam da je predmet dodeljen u decembru 2010. godine i da zbog složenosti predmeta i velikog broja slučajeva na kojima trenutno radimo, nismo imali mogućnost da zakažemo ročište pre 2011. godine, kao i zbog toga što su adrese tužilaca u Republici Srbiji što još više otežava komunikaciju.”

55. Pored toga, Sud primećuje da PKVS nije donela nijednu konačnu sudsku odluku, nakon rešenja Opštinskog suda u Prištini o prosleđivanju predmeta PKVS. Zapravo, Žalbena veća PKVS-a (rešenje AC-I.-13-0041 od 5. juna 2014.

godine) je odbacilo žalbu podnosioca zahteva [u vezi sa njihovim paralelnim tvrdnjama o istoj pravnoj stvari] na rešenje PKVS-a (SCC-11-0226 od 23. marta 2013. godine) upravo iz razloga što „tužba i dalje čeka na rešavanje“. Konkretnije, Žalbena veće PKVS-a je utvrdilo:

“[...] Načelna tužba još uvek čeka na rešavanje u PKVS pod brojem C-III-13-1095. Predmet spora je isti, jer tužilac želi da nastavi sa načelnom tužbom potvrđivanjem originalne presude Opštinskog suda u Prištini i stranke su iste [...]. Drugim rečima, tužioci traže da se ista tužba reši istom presudom.”

56. U konkretnom slučaju, Sud smatra da se zahtev mora smatrati preuranjenim, jer je slučaj podnosioca zahteva i dalje u toku pred redovnim sudskim postupkom, i da ostaje da navodne povrede Ustava pod tačkom B budu razmotrene od strane redovnih sudova.
57. Pod ovim okolnostima, a posebno u vezi sa tvrdnjama podnosioca zahteva pod tačkom B, Sud zaključuje da podnosioci zahteva nisu iscrpeli sva pravna sredstva na raspolaganju, i iz tog razloga Sud odbija ovaj deo zahteva kao preuranjen, u skladu sa članom 47.2 Zakona i pravilom 36 (1) b) Poslovnika.

C) Što se tiče tvrdnje podnosioca zahteva da Žalbena veće PKVS-a nije bilo pravilnog sastava pri odlučivanju o žalbi podnosioca zahteva [član 31. Ustava]

58. Pri ocenjivanju ove tvrdnje, Sud uzima u obzir pravilo 36 (2) d) Poslovnika, koje predviđa da:

“(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi: [...], ili d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.”

59. S tim u vezi, Sud primećuje da su podnosioci zahteva prosto naveli da „je Žalbena veće PKVS bilo sastavljeno od tri domaćih sudija i dvoje međunarodnih sudija“, a da nisu potkrepili tvrdnju o tome, kako bi to moglo povrediti njihovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje.
60. Uzimajući u obzir gore navedeno, Sud zaključuje da tvrdnje podnosioca zahteva pod tačkom C, treba da se odbiju kao očigledno neosnovane, pošto podnosioci zahteva nisu dovoljno potkrepili svoju tvrdnju u pogledu povrede člana 31. Ustava.

D) Tvrdnja da su se javni tužilac i Vrhovni sud uključili kao nenadležne institucije [član 54. u vezi sa članom 102 i 103. stav 7 Ustava]

61. Podnosioci zahteva tvrde da je povređen član 54. u vezi sa članom 102 i 103. stav 7 Ustava, jer su se prema njima: *“u predmetnom sporu uključili u 2007. god., Javni tužilac Kosova i Vrhovni sud Kosova, kao nenadležne institucije.”*
62. Podnosioci zahteva pokušavaju da potkrepe svoju tvrdnju o navodnoj povredi, navodeći: *“Tužiocu su pred Posebnom Komorom Vrhovnog suda za pitanja*

koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju kao jedinim nadležnim i najvišim sudom na Kosovu pokrenuli parnični postupak [...].”

63. Da bi se ispravila ova navodna povreda Ustava, podnosioci zahteva traže od Suda da *“reši sukob u vezi sa nadležnošću u ovoj pravnoj stvari između Posebne Komore Vrhovnog suda Kosova i samog Vrhovnog suda Kosova.”*
64. U tom smislu, Sud uzima u obzir pravilo 36 (3) e) Poslovnika, koje propisuje: *“(3) Zahtev nije dopustiv za razmatranje u svakom od sledećih slučajeva: e) kada zahtev nije „ratione materiae“ u skladu sa Ustavom.”*
65. U tom pogledu, Sud primećuje da pitanje rešavanja *„sukoba nadležnosti“* između PKVS-a i Vrhovnog suda, ili bilo kog drugog sukoba nadležnosti između redovnih sudova, nije u nadležnosti Ustavnog suda.
66. Shodno tome, Sud će odbaciti tvrdnje pod tačkom D, u skladu sa pravilom 36 (3) e), zbog toga što zahtev podnosioca nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom.
67. Sledstveno, Sud zaključuje da se ovaj zahtev treba proglasiti neprihvatljivim iz sledećih razloga:
 - i) U pogledu tvrdnji pod tačkom A, ovaj deo zahteva se treba proglasiti neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 36 (3) d);
 - ii) U pogledu tvrdnje pod tačkom B, ovaj deo zahteva treba da se proglasi neprihvatljivim, u skladu sa članom 47.2 Zakona i pravilom 36 (1) b) Poslovnika;
 - iii) U pogledu tvrdnje pod tačkom C, ovaj deo zahteva se treba proglasiti neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 36 (2) d) Poslovnika; i
 - iv) U pogledu tvrdnje pod tačkom D, ovaj deo zahteva se treba proglasiti neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 36 (3) e) Poslovnika.

Ocena zahteva za privremenu meru

68. Podnosioci zahteva takođe traže od Suda da uvede privremenu meru, odnosno da zabrani prodaju, preprodaju, davanje u zakup i podzakup, izgradnju ili stavljanje bilo kakvih tereta na katastarskoj parceli, koja je glavni predmet ovog spora.
69. U tom smislu, podnosioci zahteva smatraju:

“Zbog nepostojanja privremene mere za zabranu promene vlasništva nad k.p. br. 1536/1, [...] na osnovu lažne-ništave presude P. br. 395/96 od 21.02.1997. god., pravo vlasništva prenela na M.M. iz sela Ugljara-Opština Gračanica, a na osnovu ništavih ugovora o kupoprodaji zaključenih 19.03.2004. godine sa M. M. i više fizičkih lica iz Prištine, dana 14.05.2012. godine pravo vlasništva prenela na nove „nelegalne“ kupce. Mi [...] molimo

naslovni sud da predupredi planirane radnje preprodaje, i da pod hitno po našem zahtevu-ustavnoj žalbi od 01.07.2014. godine donese predloženu:

PRIVREMENU MERU

Zabranjuje se svako raspolaganje: prodaja, preprodaja, davanje u zakup ili podzakup, izgradnja i stavljanje bilo kakvih tereta na katastarskoj parceli [...] koja se do 2004. godine vodila na pos. listu br. 4011, KZ Priština na korisnika PIK „K.E.“ društveno preduzeće, a od 14.05.2012. god. vodi na više nelegalnih privatnih vlasnika, do pravosnažnog okončanja ovog postupka.

Ovu meru će sprovesti Opštinska Katastarska Kancelarija Opštine Priština i nadležna građevinska inspekcija Opštine Priština.”

70. S tim u vezi, Sud primećuje da je postupak još uvek u toku pred redovnim sudovima. Shodno tome, Sud smatra da zahtev za privremenu meru nije primenljiv, iz razloga što ne ispunjava uslove propisane Zakonom i Poslovníkom.
71. Kako bi odobrio privremenu meru, u skladu sa pravilom 55 (4) i (5) Poslovníka, Sud mora da utvrdi da:

„[...]

“(a) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera pokazala prima facie slučaj o merodavnosti predmeta i, ukoliko prihvatljivost još uvek nije utvrđena, prima facie slučaj o prihvatljivosti predmeta;

(b) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera je dokazala da će pretrpeti nepopravljivu štetu ukoliko se ne dozvoli privremena mera.

c) je privremena mera u javnom interesu

[...]

(5) Ukoliko strana koja zahteva privremene mere nije pokazala potrebne prikaze, Veće za razmatranje treba da preporučí odbijanje zahteva“.

72. Kao što je prethodno zaključeno, zahtev je neprihvatljiv, i stoga ne postoji *prima facie* slučaj za uvođenje privremene mere. Iz tih razloga, zahtev za privremenu meru treba da se odbije.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 27. Zakona i pravilima 36 (1) b), 36 (2) d), 36 (3) d), 36 (3) e), 55 (4) i (5) i 56 (b) Poslovnika, 8. decembra 2014. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA ODBIJE zahtev za privremenu meru;
- III. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- IV. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- V. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Kadri Kryeziu

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani